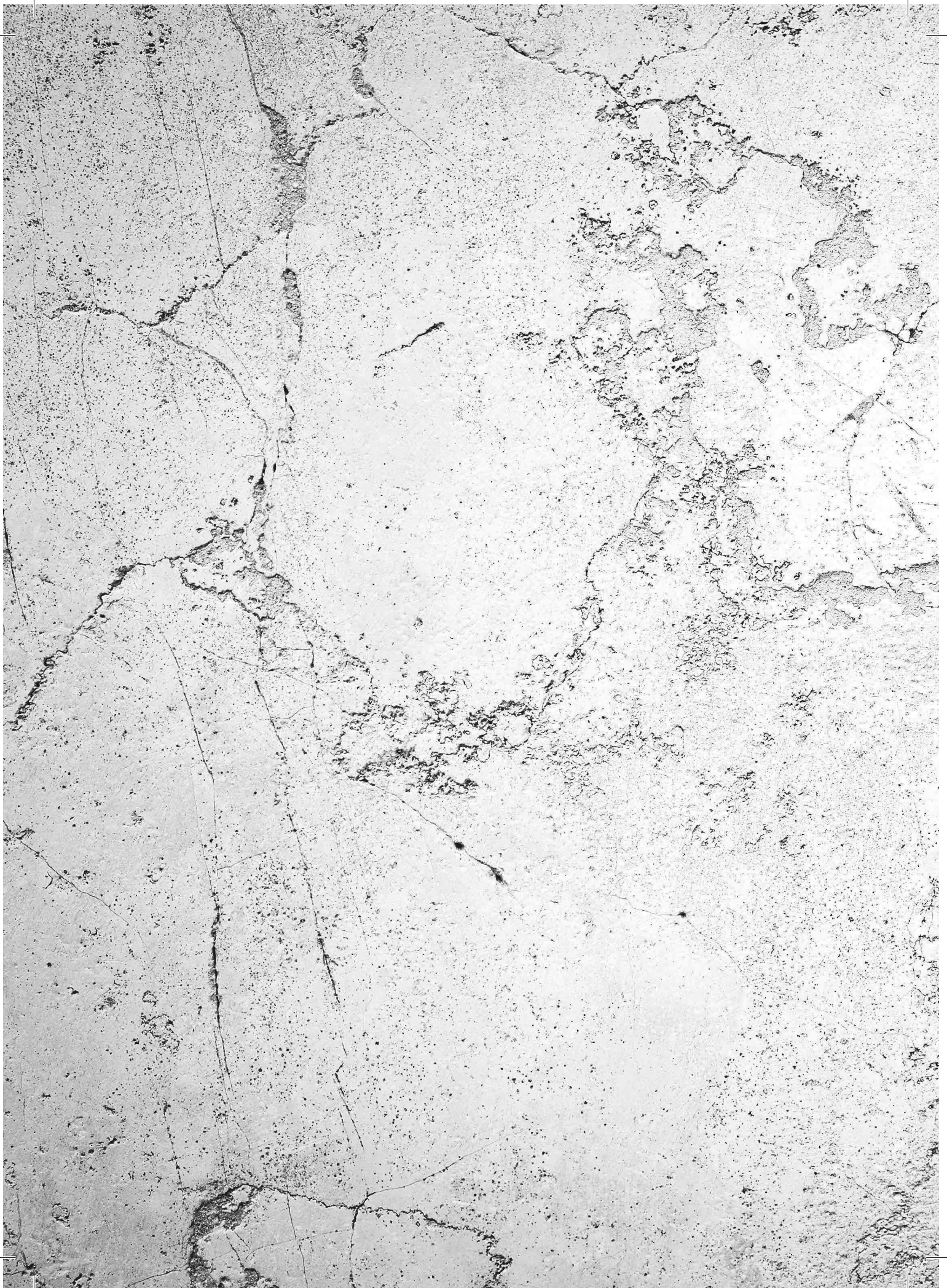

JENNY DAHLGREN

KETLIN PRIILINN

**JENNY
DAHLGREN**

TÄNAPÄEV

REBECCA LINDEBERGI SARJA 4. RAAMAT

Toimetanud Kaili Nurk
Kujundanud Liis Karu

© Ketlin Priilinn ja kirjastus Tänapäev, 2018

ISBN 978-9949-85-454-7
Trükitud OÜ Greif trükikojas

Eellugu

Külm tuul puhus talle otse näkku ja lõi kohati lausa hinge kinni. Lucy ahmis õhku, surus oma liiga õhukestes sõrmkinnastes käed sügavale taskupõhja ja kirus ennast, et oli üldse siia tulnud. Mida ta oli õigupoolest lootnud näha ja kuulda sedasi ootamatult siia sõites? Siiski, kole kahju, et kedagi kodus ei olnud. Igatahes ei suutnud ta kauem siin ukse taga passida ja külmetada. Tuli uuesti takso kutsuda, et siit pärapõrgust minema saada. Trollipeatuseni ei jaksanud ta selle tuule käes küll marssida.

Lucy valis numbri, aga miskipärast ei võtnud taksofirmas keegi kõnet vastu. Ta ohkas, valis uuesti ja lasi pikalt kutsuda, ent ikka ei miskit. Ümberringi näis tõmbuvat järjest hämaramaks ja ta lihtsalt ei suutnud siin ühe koha peal enam passida. Lucy hakkas kiire sammuga järve poole kõndima, telefon endiselt peos, et kohe momendi pärast uuesti taksot proovida.

Siin oleks võib-olla päris ilus olnud jalutada mõnel teisel päeval, suvel, kui on valge ja soe. Lucy polnud siiakanti kunagi varem sattunud. See oli ka üks põhjus, mispärast ta taksoga oli sõitnud: et mitte ära eksida. Ja ometi polnud sellest mitte mingit tolku. Alles nüüd tundis ta valusat pettumust, nii ränka, et pisarad kerkisid kurku. Küllap ei saa ta mitte kunagi tõde teada. Mitte kunagi. Keegi lihtsalt ei vaevu talle seda rääkima,

kedagi ei huvita. Neiu sõrmed klammerdusid taskus väikese medaljoni ümber, see oli harjumuslik liigutus, mida ta tegi juba päris pisikesest peale siis, kui oli õnnetu või ärevuses. Kui palju oli ta kõigele mõelnud, kui palju üritanud oma peas mõista ja kui vähe ta tegelikult teadis! Nüüd tundus esiotsa küll, et asjad hakkavad lõpuks ometi hargnema, aga tegelikult...

Ta ronis päris vee ääres seisvale hallile kivile ning tahtis just medaljoni taskust välja võtta, et seda enda rahustamiseks silmitseda, kui mingi hääl teda peatas. Kusagilt selja tagant kostis kahinat ja just nagu kellegi tasaseid samme. Lucy tardus paigale ja kuulatas. Vaikus, ainult puude oksad kohisesid tuule käes ja eemal maanteel sõitsid autod. Aga nii pagana pimedaks oli läinud, ega medaljoni suurt näha ei oleks olnud nagunii. Miks ta ometi siia pimedasse, nii vee äärde oli roninud? Seal kaugemal oli ju valgustatud tee. Tühja nüüd sellest medaljonist, tuli kiiresti valgemasse kohta saada, kuniks veel midagi näha oli. Lucy kükitas ja hüppas siis ettevaatlikult kivilt maha. Ai. Vasak jalg maandus hüpates teise, väiksema kivi otsa, ja sai põrutada. Nüüd oli paganama valus astuda. Ta hakkas mööda kallast üles komberdama, õngitsedes samal ajal taskust välja telefoni, et proovida uuesti taksot tellida.

Olles just numbri valinud, kuulis ta uuesti samme, seekord lähenesid need ilmeksimatult tema selja tagant ja kiire jooksuga. Lucy ei jõudnud reageerida muudmoodi kui et pööras kohkunult pead, kui juba haaras keegi tal selja tagant ümbert kinni, nii järsku ja säärase hoo ning jõuga, et telefon pudenes maha rohu ja liiva sisse. Veel vaid sekund hiljem tundis ta kusagil külje sees tohutut ja teravat valu, see kõik tuli nii ootamatult, et ta ei suutnud isegi mitte karjuda. Ta jõudis vaid abitult haliseda ja kähiseda, kui juba tuli see valu uuesti, nüüd kõhtu. Lucy nägi

liivast ja kivist maapinda kiiresti lähenevat, ta tundis, kuidas ta põsk lajatas vastu kõva ja jahedat rohtu ning teravaid kivikesi... ja siis ei mõelnud ega tundnud ta enam midagi, sest järsku oli kõik nii rahulik. Eemal oli veel vaikselt kuulda järve lainete müha.

1.

Uksekell helises parajasti siis, kui Rebecca avastas, et raamatu-riiulid ja väike kapp elutoas on pealt täiesti tolmused ja lisaks ilutseb diivanilaua peal kuivanud rant sellest kohvist, mida ta eelmisel õhtul sinna oli ajanud ning pühkimata unustanud. Nüüd polnud mingiks kraamimiseks enam mahti, külaline tuli sisse lasta. Kui Martin ennist helistas ja küsis, kas ta tohiks korra läbi tulla, oli Rebecca rõõmuga nõus olnud ja suundunud kohe riideid vahetama ning juukseid kammima – selles vanas T-särgis ja sorakil juustega ei saanud küll kedagi vastu võtta. Millal ta viimati oma töökaaslasid nägi? Sellest oli ikka juba paras hulk aega möödas. Õigupoolest polnud ta juba üsna ammust aega üldse kellegagi suhelnud, kui välja arvata internetis võhivõõrastega.

Alles nüüd, nähes endist kolleegi kohmetult lävel seismas, väike roosade rooside kimp ühes käes ja mapp teise kaenla all, hakkas ta mõtlema selle üle, mis noormeest siia võis olla toonud. Rebecca teadis, et kuigi tema suhtus Martinisse nagu heasse sõpra, oli mees alati olnud temast sisse võetud. See tundus üsna ilmselge, ehkki noormees kunagi otseseid lähenemiskatseid polnud teinud. Nüüd, kus Rebecca oli seitsmendat kuud rase ja suur nagu maakera, oluaks see Martini poolt muidugi

ka väga kummaline, kui ta midagi oleks üritanud. Pealegi teadis Rebecca, et noormees elab juba mitu kuud kellegagi koos.

Igal juhul oli tal hea meel Martinit näha. Üheskoos töötatud aasta jooksul olid nad näinud ja läbi elanud nii mõndagi ning õigupoolest pidas Rebecca just Martinit oma parimaks sõbraks üleüldse. „Tule sisse,“ ütles ta, astudes kõrvale nii palju kui paisunud kõht seda võimaldas, „ja anna andeks – mul polnud mahti siin väga koristada.“

„Mis sa nüüd, ära sellepärast küll muretse,“ kohmas mees esikusse astudes. Ta ulatas roosid Rebeccale. „Need on sulle, meie kõigi poolt... sulle vist ju meeldisid roosid, nagu ma mäletan.“

Naisel polnud üldse meeles, kus või mis olukorras ta sellist asja Martinile oli öelnud, aga muidugi ta tänas ning otsis kapist lillede jaoks vaasi. Seejärel saatis ta mehe elutuppa istuma ja läks kööki kohvi tegema. Üks tassike kulus talle omalegi ära, vedas, et ta oma tänast lubatud normi veel polnud jõudnud ületada. Kohvikoguse piiramine oli Rebecca jaoks raseduse juures algest peale üks raskemaid asju olnud.

„Kuidas sul on läinud?“ küsis Martin, kui naine kohvikruusidega tema juurde tagasi jõudis. „Me tunneme kõik sinust puudust. Kirde on mõelnud võtta sinu asemele ajutiselt uue inimese, aga tegudeni pole ta veel selles osas jõudnud.“

„Minuga on kõik okei.“ Rebecca istus Martini kõrvale diivanile ja rüüpas mõnuga suure sõõmu oma tassist. „Valmistun, ostan lapsele asju kokku, käin joogatunnis... noh, klassikaline raseda elu, eks ole.“ Ta ei vaadanud Martinile otsa, kuna ei tahtnud, et too aru saaks, kui üksik ta tegelikult on ja kui väga oma tööst puudust tunneb. Alles nüüd, olude sunnil koduseinte vahele surutuna sai ta aru, kui väga ta oma tööd armastas. Jah, ta puutus kokku kohutavate asjadega, nägi õudusi, mis siiani teda unenägudes

kummitasid. Jah, noil hetkedel oli ta oma valikut kahetsenud ja kirunud. Kuid kõigele vaatamata soovis ta tegelikult väga politseis töötada, lahendada kuritegusid, saata trellide taha neid, kes olid midagi kohutavat korda saatnud. Nüüd mõtles Rebecca sageli, et see oligi ju tema unistuste töö. Viimasel ajal meenus talle sageli see aastatetagune juhtum, kui üks naispolitseinik teda kiusajate eest oli kaitsnud. Ta oli siis kolmteist või neliteist aastat vana, priske, kui mitte öelda lausa paks, ja küllap vist kõige ebapopulaarsem tüdruk terves koolis. Iga päev sai ta mõnituste osaliseks ja mitte keegi ei sekkunud, ükski õpetaja ei paistnud midagi märkavat. Tookord, sel talvapäeval, kui poisid teda peaaegu terve kodutee taga ajasid ja lumepallidega valusasti loopisid, oli tee ääres üks nooruke naispolitseinik tema kiusajatega tõrelema hakanud ja nood minema peletanud. Küsinud, kas kõik on korras, ja öelnud, et võib vajadusel politseisse avalduse teha, kui kiusamine tõsisema pöörde peaks võtma. See, et keegi esmakordselt tema kaitseks välja oli astunud, sööbis Rebeccale mällu ja avaldas nii tohutut muljet, et otsus tulevase karjääri suhtes oligi sündinud. Ka tema tahtis kaitsta neid, kellele liiga tehti, ka tema tahtis panna paika need, kes endast nõrgematele haiget ja halba tegid... ka tema tahtis olla selline ilus, tugev ja otsusekindel, nagu see pisike ja sale üle pea pununud patsiga politseinik seda oli.

„Kuidas teil omal muidu?“ küsis Rebecca nüüd. „Kas Kirde ikka plärtsub või on tuure maha võtnud?“ Kriminaalosakonna direktor Kaupo Kirde oli tundud oma äkilise ja tõreda loomu poolest ning kord halba tujusse sattununa ei säästnud ta kedagi, ei nooremaid ega vanemaid uurijaid. Aasta eest esmakordselt tööle tulnuna oli ta seda meest paaniliselt kartnud, ent õppinud peagi mõistma, et südames polnud Kirde sugugi paha inimene. Ta lihtsalt ei suutnud oma ägedust alati kontrolli all hoida.